

BESZÉLYEK

1

Gyökerek gilisztával vonaglanak – az óra
szítálása együtt él a veréb szívével.
Az ág és a csúcs között – a szó
lekicsinyli fészket, az egyszerűbb
határok ringatta mag nem tesz vallomást
csak a tojás gravitál.

2

A vízben – szárazsághiányom. Egy virág.
Virág, mely meghatározza a levegőt.
A legmélyebb kútban kiég a tested.

3

A kéreg nem elég. Felgöngyöl
fölös szilánkokat, követ
nedvekre cserél, vért irányváltó zsilipre,
míg a levelet levegő csipkedi, pettyezi,
és mennyivel többet barázdál
vagy palástol, kutyák és farkasok között,
meddig fogja vajon kockáztatni
a fejszét, kéjsóvár előnyéért?

4

Semmi sem öntözi a fatörzset, a kő el semmit sem herdál.
A beszéd nem macskakövezi le a mocsarat,
És te ragyogóbb csendért táncolsz.
A fény elmetszi a hullámot, süllyed, álcáz –
zörög a szél, a mennykő.
Sivatagnak nevezlek el.

7

5

Jeleket váj a kőbányába – a málló nyomok
nem tudják megfejteni az üzenetet.
A vita szabadon engedte ábécéjét,
és a gyalázattal övezett kövek,
emlékezetükbe vésték a vereséget.

6

Részegen a fehérség felhalmozza erejét,
amikor alszol, naprészegen, mint a
lélegzetét visszafojtó mag
a termőföld alatt. Álmodni forróságban
minden
a kéz egyensúlyát
elárasztó forróságban
ami kicsíráztatja a szárazság csodáját...
Minden helyen, mit elhagytál,
megőrülnek a farkasok
a levelektől, melyek nem beszélnek.
Meghalni. Üdvözölni a kapukat
kaparó vörös farkasokat: üvöltő
oldal – vagy alszol, és a nap
soha nem készül el.
Zöld az, ahol fekete magvak lélegeznek.

7

8

Vörös a virág, elpihen
torony görcsében, ahol gyökerek ágaznak szét,
sovány böjtjétől gyengén,
és visszaszívja a varázst
mely lépéseket hegeszt szavakhoz,
s a nyelvet hibáival köti össze.

Vörös lesz a virág
mikor az első szó széttépi a lapot,
sárban tenyészik, színt választ
sérült csőr színét, mint mikor véres lesz
a veréb és az egyik
világból a harangba száll.

8

A veréb és a névtelen madár között:
prédája
a fény a szüneten át szökik el.

9

Minden révület elfakul a középpontban, nevek
titkos napéjegyenlősége: kilincs
rézsútos akasztókapocs – csikorgó egek forgatják
e rideg érintkezést a széllel.
Szélcsendek javítanak. De viharok táplálják az
esélyt: lélegzetet, virulást, míg a kerék írását
bevési a földbe. Ugorj
talpadra vissza. Haldokló napok hűvösében a
szem gondozza a földet. A dal
a lépésben rejlik.

10

Az alsó ég ajkáig parázslík –
a felfalatlan fészekfény
puszta létfenntartóvá hanyatlík: verébtől
a névtelen madárig, a szünet
préda – a füst

szenet puhít, nem úgy, mint a szárnyak
szektája, amelyben verdesel; a füst összeáll
izzani – a veréb emlékezetében
tökéletesíti a felhő szunnyadását.

11

Látni, ez a másik szenvedés, vezekelni
annak fájdalmával, hogy látnak: a kimondott,
a látott benne él a beszéd
visszautasításában, és a magányos hang magja
bármelyik kőbe el lehet temetve.
Hazugságaim soha nem tartoztak hozzám.

12

Felpattan az origóban a kagyló,
kiállja az agyag és a kő szójátékát,
botként emelkedik, hogy leigázza, elűzze a
testébe szavult fecsegést, hogy felemelkedjen,
hogy a jövő ütéseire várjon –
város gyökérben, tettben, ernyedten
simán ki a városból. Ki innen. A kerék
átverés volt. Nem pörög.

13

A tojás megfékezi a lemondást, nem
hangozhat más csengésében, a legkevésbé
kalapálásban, mielőtt a jajgatás megrepszti
folyamatát és a szem elherdálja
egy hosszabb lámpa kifogását.
Beszédbe emelve saját születését
hordozza, és ha összetörik, üdvözöld
hangosan bukását és ellentmondását.
A te világod mindig távol marad.